

— agga se wanna pibel, se on minno warra olnud, se olgo nüüd ka sinno warra. Sesamma on monda aastat minno seltśimees — fallis ja hea seltśimees — olnud: se on mulle üttelnud, kui sure nuhtlusse wåårt, kui willets loom ma ollen; agga sesamma on ka mulle sesuggust Õnnisteggiat näitnud, kui minno willets hingele tarwís olli. — Ma ollen seált seest öppinud orro sama, et „se Jummalal Tal, kes ma ilma patto árrakon-nab“, (Joan. 1, 29.) et se selgesit armust, ilma et meie sedda wåårt ehet teninud ollek-sime, wåggew on feiki pattusid árrapeästma, neid, kes uskus kurja põlgwad ja temma pole põörwad. — Sellesinnatse ramato sannad on mulle olnud findel tuggi tännapåwani, nüüd ma ful warsi surren, agga need fallid tootussed andwad mulle rahho ja römo. — Ma tunnen, et ma suur pattune ollen; ma tean, et ma fässo needmisje al ollen: agga „ma tean fa, kelle sisse ma ollen usknud“, (2 Tim. 1, 12.) ja selle pattuste föbra Jesusse peale toetades lähhän ma römoga sur-

ma fätte, seit et ta mind selle jure kutsub, „kedda ma mitte posse näinud, ja siiski ar-mastan.“ (1 Petr. 1, 8.)

Monne tunni párrast surti ta ses rahhus ja lotusses, mis meie Õnnisteggia neile annab, kes temma sisse uskwad.

Kül olli Maria emma surma párrast halle meel, ja leinas kaua aega — agga kui suur ta kahjo olli, sedda ta ei sanud essite arrogi. Emma olli iggapiddi hoolt kannud tedda wisi párrast kasvatada ja keige furja eest püüdnud hoida. Párrast emma surma jái ta issa holeks. Agga issa olli alles tenis-tusses, ei teádnud sureste, kuidas tütre ello nüüd läks. Kui emma alles ellas, piddi Maria iggapääw emmale piiblist ette lug-gema. Agga se olli Mariale ikka vastomeelt olnud, ja sepárrast jái se fallis ramat párrast emma surma üsna ligutamatta, ja witis fallist aega argipäivil ja ka pühhapäi-vil laisflemisses ja weddelemisses.

Monni aeg párrast sedda piddi Maria issa sõtta minnema, keik naesterahwas piddi